

Meninės apsakymo ypatybės

Kyškiausias bruožas - lyriškas „P.“ lyrišką apšmėndira pati apsakymo medžiaga: priešpastatymas grožio, meilės, nuosirdumo, žaivaus naivumo neteisybei. Lyriškumas juntamas ir pačioje autorius pozicijoje. Autorius arba veikėjo nuotaikas labai pa-beržia peizažas. Peizažas labai dažnai lyriškas ir savo nuotaika besikaitaliojantis. Personazų psichologiskumas ir dramatiškumas.

85-11-12.

Tėvynės ir namų erdvė
i kitarybinėje Šalomejos Nė-
ries lyrikoje

Namai. Gimtinė. Motina.
Duona. Saulė. Tai turime
kiekvienas, ir kiekvienas
suvokiame kitai. Turbūt,
galima būtų taip per-
frazuoti žinomą posakį:
„Pasakyk, kaip tu žiūri
į savo namus, ir aš
pasakysiu, kas tu.“ Sakoma,
kad tik tas supranta
namų šilumos jausimą,
kas yra jų netekęs.
Paukštis palikęs rudenį
tuščią lizdą, išskrenda į
šiltuosius kraštus, veja-
mas artėjančios žiemos

šalcis, pavasarį, vėl sku-
ba grįžti į gimtinę. Žmo-
qui taip pat ateina lai-
kas, kai namuose sėdėti
darosi nebepakenčiama.

Kai vilioja, traukia pla-
tesni horizontai, kai no-
risi naujų veidų, ne-
patirtų įspūdžių, nema-
tytų platumų. Jų savo
brangius, šiltus, jaukius
namelius, tenka nešti
žirdyje į tolius. Jie
paliekami, kad iš skau-
dama žirdimi. "Jė na-
mų sunkiausias kelias", -
rašė Šalomeja Neris.

"Mano namai jau - placiūs jūrės,
kur klykia paukščiai alkani,
kur vėtroj plėkas baltos burės
Jų šaukia toliai mėlyni."

Šalomeja Neris savo gim-
tajį sodžių piešia anai-
tol ne idiliškam spal-
vom:

"Kaimas laukia. Liūdna kaime.
"Školos kaimą karša."

"Vargas vaikščioja po sodžių -
Kurčias iš apžėlęs.
Jau seniai pritrūko žodžių
Kantros bakūžėlės."

"Ankšti namai, bet savi", -
sako lietuvių liaudies
patarlė. Kad iš savi, o
Šalomejai būdavo per
ankšta.

"Tai kimsies, kam tuomet ba-
reisi..."

Paguosti tavęs negaliu - -

Juk aš niekados nepareisiu
Pro paruges - baltu keliu."

Regis, iš namų pas-
tūmėjo konfliktas. O pas-
kui - užžėlė takas atgal,
įtraukė gyvenimo ver-
petas...

Nežinau poeto, kuris
būtu skaudžiau išgyve-
nęs ir jautriau apsa-
žęs išsiskyrimą su gim-
tojo kaimo sodžiumi, kaip
"lietuviškasis" Jeseninas
"Kazys Boruta. Tas "kai-
mo bernas", pasimetęs
akmeniniame mieste, vis
ilgėjosi gimtųjų arimų,
žvengtančių savo bėgių,
ir net ... varnų gimti-
nės gluosniuose.

Aters laikas, ir mes visi
tapsime savanoriais tem-
tiniais, paliekanciais
namus, kurie mus šil-
dė, glėbojo ir saugojo.
Ar galima atbusti pa-
saulį ir neparasti gim-
tųjų namų?

Ar visada galima su-
grįžti "pro paruges -
baltu keliu"?

Tačiau visada lauks
motina:

"Žiūrės ten mama pro
langelį,
Kai vakaras pievoj garuos.
O paruge baltas takelis
Ilgai akyse tavuos."

O gal tai tik iliuzija?
O gal namai - kaip vai-

kystē : iš ten išeinama,
kad nebeprizīstume...

*Bet gal tik tie neprizīsta
šānams, kas jū neturējo.
Griestama jaunāusiais keliāis ir
kūdāis kāip prie pācīs pasto-
nāusios vērtībīs zēniē - savs
nāms, savs krāstō. Nors sapnuosē,
bet grīsī...*

*Truumpas darbas (staibus
šriftas) ir, nors daup tēsos cīa,
tačīa ir ļeug atsahei labai
sīaurai ir paviršūti unīslai.*

3/5 ✓

sūnelis Saulius Balandēlis.
Jam balomeja ir dēkin-
ga uz tā šviesos spin-
dulī, uz tā šiluma, ku-
ri švetimōj, šaltoj šaly
tokia artima ir reikā-
linga:

"Paukštē mažā paukštēlī
šildo plunksna švelnia.
šiltā mielā rankelē
špauzdziū savo delnē."
Jei šmanytū, jie paukš-
teliais š tā mielā šalī
sugrīztū. Balandēlis drā-
sina save ir mamā:

- Aš nakties nebījau."
"Šitas kelias jūk mūsū,
Ir namelis tuoju?"
Ir atrodo, kad jie susi-
kabinš uz rankū eina
dulkētū keliū. Šmeigš
akis š tīštā tamā,